

Τί έπεται;

Δεν μπορούμε να παραγνώρισουμε πως η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί είναι πολύ σοβαρή. Η κυβέρ- νηση έχει καταστεί ανάπηρη να επιβάλει τις επιταγές της άγριας επίθεσης των ξένων και ντόπιων αφεντι- κών, τα πολιτικά κόμματα έχουν ρίξει όλα τα χαρτιά τους -ακόμα και τους τραμπούκους του ΚΚΕ- για να επιβάλουν τη δύναμή τους στον κόσμο που διαμαρτύρεται και οι δημοσιογράφοι έχουν πει τόσα ψέματα πια που για να τους πιστέψει κάποιος μάλλον έχει σοβαρό πρόβλημα στο μυαλό του ή είναι τελείως εκτός πραγματικότητας. Από την άλλη πλευρά, είναι αλήθεια πως ο κόσμος από τη μία πλευρά είναι αγανακτι- σμένος ή οργισμένος, από την άλλη όμως είναι φοβισμένος γι’ αυτό που μπορεί να έρθει και σήμερα είναι άγνωστο. Η απαγκίστρωση από τους γνωστούς σήμερα θεσμούς εξουσίας (πολιτικά κόμματα) δε σημαίνει και άμεση σύνδεση με λογικές και μορφές οργάνωσης που μέχρι σήμερα υπήρξαν αρκετά σποραδικές και μειοψηφικές. Όλο το πολιτικό σύστημα, από τη δεξιά ως την αριστερά, επιχειρεί να εντάξει την αναρχική/ ελευθεριακή δράση σε αυτό το «άγνωστο» και «σκοτεινό» πεδίο. Με απίστευτες συκοφαντίες, που ασφα- λώς δε θα είχε κανένα νόημα να προσπαθήσει κάποιος να τις αντικρούσει μέσα από κανάλια και αστικές φυλλάδες, προσπαθεί να αποκόψει την αυθόρμητη κινητοποίηση των ανθρώπων από τις αναρχικές πρα- κτικές της άμεσης και αδιαμεσολάβητης δράσης. Για άλλη μια φορά, η αριστερά το μόνο που επιχειρεί να κάνει είναι να ανακτήσει τον έλεγχο ενός ρεύματος αμφισβήτησης και αντίστασης, προκειμένου να το οδηγήσει στην ηττοπάθεια και την τελική αλλοτρίωσή του μέσα στις κάλπες των αστικοκοινοβουλευτικών εκλογών. Όμως δεν πρόκειται πλέον να τα καταφέρει, όση λάσπη κι αν εξαπολύσει, όσους τραμπούκους κι αν στήσει, όσο γλύψιμο κι αν ρίξει αλλά και αν συνεργαστεί με τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις, το κράτος και τους μηχανισμούς καταστολής του. Οι κοινωνικές μορφές αντίστασης που αναδύονται έχουν αυθόρμητα όλο και πιο ελευθεριακά χαρακτηριστικά. Αυτό που εμείς ωστόσο οφείλουμε να κάνουμε είναι το να μη στα- θούμε μόνο σε επίπεδο στρατιωτικής σύγκρουσης ή κεντρικής πολιτικής σύγκρουσης με όλους αυτούς τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς που ξεκάθαρα πλέον επιχειρούν να μας αφανίσουν, συνεργαζόμενοι με το κράτος. Αυτό που οφείλουμε άμεσα και διαρκώς να πράττουμε είναι το να καθιστούμε γνωστό τον λόγο μας και γνώριμη την παρουσία μας. Για να γίνει αυτό, χρειάζεται οργανωμένη πολιτική δράση στους κοινωνικούς τόπους, με διάρκεια και συνέχεια. Αυτό απαιτεί ανάληψη συγκεκριμένων ευθυνών, προσωπικών αλλά και πολιτικών, δηλαδή τη δημιουργία κι άλλων ομάδων ή πυρήνων δράσης. Με αυτόν τον τρόπο θα κάνουμε τον λόγο μας πιο δυνατό, τη δράση μας πιο ευρεία και τις δυνάμεις μας πιο απρόσβλητες. Ήδη σε πολλές περιοχές οι αναρχικοί/ελευθεριακοί έχουν χρόνια συνεχούς δράσης και είναι γνωστό πως ό,τι κάνουν δεν το κάνουν για καμία καρέκλα.

Κλείνοντας για τον κύκλο που έχει πλέον ανοίξει...

Αυτή τη στιγμή δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Όλοι αυτοί που στήριζαν και στηρίζουν αυτό το σάπιο σύστημα είναι που πρέπει να φοβούνται και να μην έχουν από πάνω και το θράσος να συκοφαντούν αλλά να το βουλώσουν. Είναι αυτοί που μέσα από τη σοσιαλδημοκρατία ξεφτίλισαν τη λέξη «σοσιαλισμός» ή εκείνοι που μέσα από τα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα ή γκρουπούσκουλα λέρωσαν με τον χειρότερο τρόπο την έννοια του κομμουνισμού, που δεν είναι τίποτα άλλο από την μεγάλη ανθρωπιστική αρχή «από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του».

Οι ιδέες μας αρχίζουν πλέον να βρίσκονται σε πολλά κεφάλια, οι πρακτικές μας σε ακόμα περισσότερα χέρια και οι τρόποι που οργανωνόμαστε σε αμέτρητα σώματα. Το μικρόβιο που το σύστημα φοβάται, το μικρόβιο της ελευθερίας, έχει αρχίσει να διασπείρεται ραγδαία. Δεν έχουμε παρά να το καλλιεργήσουμε απέναντι σε κάθε αντιβιοτικό που ρίχνουν για να το εξολοθρεύσουν.

πρωτοβουλία ελευθεριακών κομμουνιστών

22 Οκτώβρη 2011

Για τα τελευταία γεγονότα στο Σύνταγμα

Οι διαδηλώσεις της πρόσφατης 48ωρης απεργιακής κινητοποίησης και οι συγκρούσεις που έγιναν κατά τη διάρκειά τους κατέδειξαν ακόμα πιο ξεκάθαρα τον ρόλο του καθενός. Κατέδειξαν ποιός είναι με το κοι- νωνικό κίνημα της αντίστασης και της ανυπακοής πραγματικά και ποιός είναι συνεργάτης της αστυνομίας, παρακρατικός και δεκανίκι αυτής της πολιτικής διάλυσης των εργασιακών δικαιωμάτων και του ξεπουλή- ματος του δημόσιου πλούτου.

Θα ξεκινήσουμε με μία περιγραφή των γεγονότων, γιατί για άλλη μια φορά το ρεσιτάλ του ψέματος από τα βρώμικα στόματα των δημοσιογράφων και των πολιτικών δεν είχε τελειωμό.

Η απεργιακή διαδήλωση της 19ης Οκτώβρη

Η απεργιακή διαδήλωση της 19ης Οκτώβρη ήταν πραγματικά τεράστια και σίγουρα από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων. Οποιαδήποτε εκτίμηση δεν μπορεί να είναι ακριβής αλλά το σίγουρο είναι πως φαίνεται να ξεπερνούσε τις διακόσιες χιλιάδες ανθρώπων. Η πορεία του ΠΑΜΕ όπως πάντα προ- πορεύτηκε, στάθηκε μπροστά στη Βουλή και στη συνέχεια έφυγε κάνοντας για άλλη μια φορά έναν περίπατο τους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας. Κάποιες ομάδες περιφρούρησής του κάθησαν για λίγο κοντά στο γνωστό φράχτη της αστυνομίας κάνοντας φαίνεται μία μικρή πρόβα για την επόμενη μέρα. Στη συνέχεια, ακολούθησαν τα διάφορα μπλοκ της κεντρικής διαδήλωσης, τα οποία προσέγγισαν τον χώρο του Συντάγμα- τος τόσο από τη Σταδίου όσο και από την Πανεπιστημίου.

Η πρώτη ένταση προκλήθηκε στο γνωστό φράχτη επί της Βασ.Σοφίας μεταξύ ενός ετερόκλητου πλήθους και των μπάτσων, καθώς και στην διπλανή είσοδο της Βουλής. Πέτρες, μερικές μολότοφ και ορισμένα αυτο- σχέδια βεγγαλικά, από τη μία, και δακρυγόνα από την άλλη σήμαναν την απαρχή όσων όλοι περίμεναν μέρες να συμβούν. Κι αυτό γιατί ακριβώς η κοινωνική αγανάκτηση και η λαϊκή οργή διαρκώς γιγαντώνεται και κανένας πλέον ούτε μπορεί να την ελέγξει ούτε μπορεί να υπολογίσει στο πού μπορεί να φτάσει κάθε φορά. Έτσι λοιπόν οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής εξαπλώθηκαν στη συνέχεια σε όλο το Σύνταγμα και τους γύρω δρόμους. Ο κόσμος όμως όχι μόνο δεν έφευγε αλλά σε κάθε εμφάνιση και κίνηση της αστυνο- μίας, εξαπέλυε έντονες αποδοκιμασίες προς τους μπάτσους. Οι συγκρούσεις και η μαζική παραμονή του κόσμου στους δρόμους κράτησαν πάνω από τέσσερις ώρες και όλα τα πολιτικά κόμματα πήραν το μήνυμα πως πλέον κανένας δεν μπορεί να ελέγχει τον αγανακτισμένο και οργισμένο κόσμο.

Έτσι μπήκε μπροστά η επόμενη φάση του σχεδίου τους. Βασικό τους πρόβλημα παραμένει εδώ και χρό- νια ο πολιτικός χώρος των αναρχικών. Από τον Δεκέμβρη του 2008 και μετά, το σύστημα και σύσσωμα τα αστικοκοινοβουλευτικά κόμματα (εννοείται και της αριστεράς) έφαγαν μία χοντρή σφαλιάρα. Κατάλαβαν πως ο πολιτικός χώρος των αναρχικών δεν είναι απλά μία υπόθεση του «περιθωρίου» και των Εξαρχειών αλλά ένα ρεύμα που δραστηριοποιείται πλέον δυναμικά σε όλο και περισσότερους κοινωνικούς χώρους. Οι συγκρούσεις στις απεργιακές συγκεντρώσεις των δύο τελευταίων χρόνων έδειξαν πως η δράση των αναρχι- κών βρίσκει όλο και μεγαλύτερη έμπρακτη υποστήριξη από σημαντικά κομμάτια διαδηλωτών και αυτό είναι που τους ανησύχνηε ακόμα περισσότερο. Οι μπούρδες του Τσίπρα, τον περασμένο Μάιο σε κουβεντούλα παραθύρων με την Τρέμη, περί «πολιτικής και ιδεολογικής ήττας των αντιεξουσιαστών από τις φλειρηνι- κές συγκεντρώσεις των πολιτών στις πλατείες» πήγανε κυριολεκτικά περίπατο. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν σύσσωμα τα κόμματα της αριστεράς [ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ] ήταν να συνεχίσουν να ρίχνουν λά- σπη μιλώντας για «παρακρατικούς», «κουκουλοφόρους», «ύποπτους κύκλους», «τυχοδιωκτικές ομάδες», συκοφαντώντας τον αναρχικό/ελευθεριακό πολιτικό χώρο που τις τελευταίες δεκαετίες έχει βρεθεί στο στόχαστρο της καταστολής όσο κανείς άλλος μετρώντας δίκες, φυλακίσεις, θανάτους, τραυματισμούς... Κι όλοι αυτοί οι αριστεροί της καρέκλας και της μικροαστικής νομιμότητας έχουν το θράσος να συκοφαντούν, νομίζοντας πως έτσι θα ξεμπερδέψουν με τον εχθρό τους από τα αριστερά.

Η 20η Οκτώβρη

Με τον φόβο λοιπόν ότι πλέον δεν υπάρχει καμία δύναμη που θα ανακόψει τη λαϊκή οργή, η οποία ανά πάση στιγμή μπορεί να λάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις μέσα από τη δράση τύπου πυροκροτητή των αναρχικών, μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο της καταστολής από τα σταλινόμουτρα του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ. Αφού η αστυ- νομική βία το μόνο που καταφέρνει είναι να ρίχνει λάδι στη φωτιά, μετά από συνεννόηση με την κυβέρνηση και την αστυνομία, το ΚΚΕ ανέλαβε την ...περιφρούρηση της Βουλής. Στήθηκαν λοιπόν με κράνη και παλού- κια σε αλυσίδες τα πρωτοπαλίκαρα του ΚΚΕ, της ΚΝΕ και του ΠΑΜΕ στα σκαλάκια μπροστά από το μνημείο του άγνωστου στρατιώτη, μπροστά από την πλατεία Συντάγματος αλλά και κάθετα από τις δύο πλευρές της λεωφόρου Αμαλίας. Επίσης, στήθηκαν μπροστά και από τον φράχτη της αστυνομίας επί της Βασ.Σοφίας προκείμενου να προστατέψουν τη Βουλή και να αποτρέψουν οποιαδήποτε σύγκρουση με τις δυνάμεις κα- ταστολής. Έτσι, όλοι αυτοί οι ροπαλοφόροι του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ στέκονταν με την πλάτη στους μπάτσους και απέναντι σε κάθε διαδηλωτή μη επιτρέποντας να πλησιάσει κανείς μπροστά στη λεωφόρο Αμαλίας!

Μάλιστα, δεν επέτρεπαν όχι απλά σε οργανωμένο μπλοκ -όπως ακόμα και της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ- να προσεγγίσει τη βουλή αλλά ούτε ακόμα σε μεμονωμένους ανθρώπους! Τα σταλινόμουτρα του ΚΚΕ λοιπόν δεν περιφρούρησαν την πορεία τους αλλά τη βουλή, τους μπάτσους και πάνω απ΄ όλα αυτό που συνέβαινε μέσα, δηλαδή την ψήφιση ενός εγκληματικού πολυνομοσχεδίου.

Από την πλευρά της Βασ.Γεωργίου (μπροστά από το ξενοδοχείο της Μεγ.Βρετανίας) κινήθηκε να ανέβει προς τη βουλή το μπλοκ των κινήσεων «δεν πληρώνω». Πίσω από το μπλοκ αυτό, υπήρχε το πανό μίας αναρχικής ομάδας. Οι Παμίτες (μέλη του ΠΑΜΕ), έχοντας τη γραμμή από την ηγεσία τους «Πας μη Παμίτης Βάρβαρος» ούτε κι από εκεί επέτρεπαν σε κανέναν να περάσει. Σταδιακά, άρχισαν και από τις δύο πλευρές να υπάρχουν αντεγκλίσεις και όπως ήταν κάποια στιγμή αναμενόμενο, η περιφρούρηση του ΠΑΜΕ επιτέθηκε εναντίον των υπόλοιπων διαδηλωτών. Σε αυτό το πρώτο ντου, η πίεση που δέχτηκε ο κόσμος προς την κατωφέρεια της Βασ.Γεωργίου ήταν τέτοια ώστε πολλοί έπεφταν από τον δρόμο ψηλά μέσα στην πλατεία Συντάγματος με πραγματικό κίνδυνο της ζωής τους. Μάλιστα, ένας ηλικιωμένος που έπεσε κατ΄ αυτόν τον τρόπο χτύπησε εκείνη τη στιγμή πάρα πολύ σοβαρά. Αυτή ήταν η απαρχή συγκρούσεων μεταξύ των ροπαλοφόρων-κρανοφόρων του ΠΑΜΕ και διαδηλωτών, κατά βάση αναρχικών. Οι συγκρούσεις αυτές κράτησαν μία περίπου ώρα και τα ΜΑΤ επενέβαιναν μόνο όταν οι τραμπούκοι του ΠΑΜΕ στριμώνχνονταν, όπως δηλαδή χρόνια πριν έκαναν και σε συνεργασία με τα φασιστοειδή σε συγκρούσεις με αναρχικούς έξω από σχολές αλλά και πολύ πρόσφατα έξω από αναρχικές καταλήψεις. Η συμμαχία ΚΚΕ-αστυνομίας και ΚΚΕ-κυβέρνησης για την αντιμετώπιση οποιουδήποτε μη ελεγχόμενου στοιχείου είχε πάρει σάρκα και οστά. Αυτές τις ώρες, φάνηκε ίσως καθαρά όσο ποτέ ποιοι είναι οι πραγματικοί συνεργάτες της αστυνομίας, ποιοι είναι οι πραγματικοί παρακρατικοί, ποια είναι τα δεκανίκια αυτού του συστήματος. Είχαν κανονίσει με την αστυνομία να αναλάβουν την πρώτη γραμμή της περιφρούρησης με τους μπάτσους πίσω τους για υποστήριξη. Φορούσαν κράνη και κρατούσαν παλούκια και επί μία ώρα η αστυνομία που βρισκόταν δίπλα τους δεν τους πείραξε, ενώ βιαιοπραγούσαν. Έστησαν όλην αυτήν την περιφρούρηση της βουλής για να διεξαχθεί η ψηφοφορία του πολυνομοσχεδίου σε ήρεμο κλίμα. Να λοιπόν ποιοι είναι οι παρακρατικοί, οι συνεργάτες της αστυνομίας και τα δεκανίκια του συστήματος.

Αφού λοιπόν οι συγκρούσεις με διαρκείς επιθέσεις και υποχωρήσεις εκατέρωθεν κρατούσαν επί μία περίπου ώρα, με σοβαρό κίνδυνο να σκοτωθεί κόσμος, τα μέλη του ΠΑΜΕ-ΚΚΕ έκαναν μία επίθεση που κατάφεραν να μας απωθήσουν σχεδόν ως την κάτω γωνία της Βασ.Γεωργίου με τη Σταδίου. Ήταν τέτοιος ο ενθουσιασμός αυτών των κρετίνων που πίστεψαν εκείνη τη στιγμή πως όχι μόνο έχουν επιτύχει την οριστική νίκη εναντίον μας αλλά και πως θα μπορούσαν να μας κυνηγήσουν όσο θέλουν. Η βλακεία ασφαλώς πληρώνεται και οι αντεπιτιθέμενοι, ανασυγκροτημένοι πλέον, αντεπιτέθηκαν τόσο από τη Βασ. Γεωργίου όσο και πλαγιοκοπώντας τους από την πλευρά του Συντάγματος. Η υποχώρησή τους άφησε αρκετούς από αυτούς εκτεθειμένους σε άγριο ξύλο και οι ομάδες περιφρούρησής τους έφτασαν διαλυμένες και πάλι στα σκαλάκια του άγνωστου στρατιώτη. Τότε πλέον ήταν ξεκάθαρο πως οι παρακρατικοί του ΚΚΕ δεν μπορούσαν να «καθαρίσουν» το Σύνταγμα από τους «ταραξίες» και αυτό είχε ως αποτέλεσμα την επέμβαση των ΜΑΤ κυρίως από την Καραγ. Σερβίας για να διαλύσει τους διαδηλωτές του Συντάγματος και να δώσει μία ανάσα στους κυνηγημένους Παμίτες. Η συνέχεια ήταν οι δυνάμεις της αστυνομίας (ΜΑΤ, ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ) να προσπαθούν να σπάσουν και να διαλύσουν όλον τον κόσμο της διαδήλωσης που δεν έλεγε να διαλυθεί με τίποτα. Έτσι λοιπόν το ΚΚΕ υπερτίμησε τις δυνατότητές του ως ρυθμιστή στις πολιτικές εξελίξεις αλλά και στον δρόμο. Παράλληλα υποτίμησε τις δυνάμεις εκείνες που θα αντιστέκονταν στους ροπαλοφόρους του, νομίζοντας πως βρισκόμαστε ακόμα σε περασμένους καιρούς που έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. Μέσα από αυτά τα γεγονότα σαρώθηκαν αρκετοί μεταπολιτευτικοί μύθοι που κάθονταν στον σβέρκο των κοινωνικών διαδηλώσεων. Κατ΄ αρχήν διαλύθηκε ο μύθος των ανίκητων ομάδων κρούσης του. Όχι μόνο δεν κατάφεραν να καταβάλουν τον αντίπαλό τους, αλλά τελικά οπισθοχώρησαν αφήνοντας τα ΜΑΤ να κάνουν τελικά τη βρωμοδουλειά. Μάλιστα, αν και το ΚΚΕ, μέσα σε όλον τον οχετό ψεύδους που εξαπολύει, μιλάει και για «προσχεδιασμένη επίθεση» εναντίον του, γνωρίζει πολύ καλά πως απέναντί του δεν είχε οργανωμένες δυνάμεις, που επίσης να διαθέτουν καδρόνια και κράνη -όπως διέθεταν οι ομάδες του- προκειμένου να συγκρουστούν με εκείνες. Γι΄ αυτό και οι δυνάμεις του ΚΚΕ δέχτηκαν ό,τι προοριζόταν για την αστυνομία. Η μόνη πλευρά που είχε προσχεδιάσει αυτήν τη σύγκρουση ήταν το ΚΚΕ. Αν είχε προετοιμαστεί και η απέναντι πλευρά για αυτήν, τότε τα πράγματα θα ήταν ακόμα χειρότερα για τις δυνάμεις κρούσης του ΚΚΕ.

Τίποτα λοιπόν δεν κατάφεραν στην πράξη όμως πέρα από το να θέσουν σε κίνδυνο εκατοντάδες ανθρώπινων ζωών. Μάλιστα, λίγο πιο πέρα από όλα αυτά, επήλθε ο θάνατος ενός μέλους του ΠΑΜΕ, του 53χρονου Δημήτρη Κοτζαρίδη, από καρδιακή ανεπάρκεια. Έφτασε μάλιστα στο σημείο το ΚΚΕ να επιδιώκει με κάθε τρόπο να χρεώσει τον ίδιο το νεκρό του στη δράση των «κουκουλοφόρων» και όχι στην απονικνική ατμόσφαιρα που δημιουργήθηκε από την πίεση και την επέμβαση με χημικά της αστυνομίας.Το μόνο που κατάφερε το ΚΚΕ είναι να αποδείξει πως είναι το πιο αξιόπιστο σκυλί για να φυλάει τα σημερινά αφεντικά. Ακόμα πληρώνει τα αργύρια της νομιμοποίησής του και ποιος ξέρει ποια ήταν τα παρασκηνιακά ανταλλάγματα που πήρε από την κυβέρνηση για να κατεβάσει τον στρατό του απέναντι σε όλους τους υπόλοιπους διαδηλωτές. Γι΄ αυτό και πήρε τα εύσημα από όλους: από τον ίδιο τον πρωθυπουργό, από τη Νέα Δημοκρατία, από το ΛΑΟΣ, από τον Κουβέλη, από όλα τα δημογραφικά καθάρματα σε τηλεοπτικά κανάλια και εφημερίδες. Τόσα εύσημα από τους πολιτικούς αρχηγούς ούτε η ελληνική αστυνομία δεν έχει πάρει ποτέ...

Ο Γκερμελισμός στο σταλινικό μεγαλείο του...

Η επιβεβαίωση της είδησης του θανάτου του 53χρονου οικοδόμου-μέλους του ΠΑΜΕ είχε βρει ήδη τα μπλοκ περιφρούρησης του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ μακριά από το Σύνταγμα. Η «παράστασή» τους είχε τελειώσει αρκετά άδοξα: δεν κατάφεραν να καταδιώξουν τους αναρχικούς από το Σύνταγμα, δεν κατάφεραν να διαλυθεί η διαδήλωση και μάλιστα ένας άνθρωπός τους είχε πέσει νεκρός από την πίεση που δέχτηκε μέσα στα στριμωγμένα μπλοκ τους. Όμως, είχαν αρχίσει να παίρνουν τα εύσημα όλων των φιλο-μνημονιακών πολιτικών αρχηγών και να ενορχηστρώνουν με τα κανάλια τον ρόλο της «περιφρούρησης» που έπαιξαν ενάντια στους «κουκουλοφόρους». Από την πρώτη στιγμή, βάλθηκαν να πατήσουν πάνω στο σώμα του νεκρού τους, μαζί με τον Σμαρά, καταδικάζοντας τη «βία των κουκουλοφόρων». Δεν είχαν την υπομονή να ακούσουν ούτε το ιατρικό ανακοινωθέν προτού εξαπολύσουν την προπαγάνδα τους μέσα από τις ανακοινώσεις και τους φακούς της τηλεόρασης πάνω στο σώμα του νεκρού τους. Είναι μαθημένο άλλωστε το ΚΚΕ να προσπαθεί να πάρει πόντους καθιστώντας θύματα τα μέλη του. Για να μη βρεθεί μάλιστα «στη γωνία» να χρειάζεται να απολογηθεί για όσα προκάλεσε, εκστόμισε εξαρχής κατηγορίες εναντίον άλλων πολιτικών κομμάτων, ώστε αυτά να χρειάζεται πλέον να αποδείξουν ότι δεν είναι ελέφαντες. Στην ανακοίνωσή του, ανέφερε ότι «δίπλα στους κρατικούς, κατασταλτικούς μηχανισμούς υπάρχει και ένας άλλος μηχανισμός, στον οποίο συνυπάρχουν φασιστοειδή, αναρχικοί, χρυσαυγίτες, άνθρωποι του Καρατσαφέρη, οι γνωστοί κουκουλοφόροι». Την επόμενη ακριβώς μέρα, το ΚΚΕ ξαμόλησε στις γειτονιές τα κομματικά του μέλη με τον Ριζοσπάστη στο χέρι για να «καταδικάσει» ο κόσμος την επίθεση που δέχτηκε από τους «κουκουλοφόρους» και την «αστυνομία». Κι ο σουρεαλισμός δεν σταματάει εδώ. Ενώ συνεργάστηκε με την αστυνομία για την περιφρούρηση της βουλής και για την απώθηση των αναρχικών και όσων απλά βρίσκονταν από την ίδια πλευρά με αυτούς, την άλλη μέρα μιλούσε για «κουκουλοφόρους» που έβγαιναν από τις δυνάμεις της αστυνομίας. Σενάρια πιο ευφάνταστα κι από του Λιακόπουλου. Το γεγονός βέβαια ότι οι νεαροί ασφαλίτες που θέλουν να προσεγγίσουν όσους συγκρούονται υπάρχει περίπτωση να ντύνονται με τον ίδιο τρόπο, προκειμένου να μην «καρφώνονται», δεν τους πέρασε από το μυαλό; Με τι θα κυκλοφορεί ένας ασφαλίτης ανάμεσα στα ΜΑΤ και τους πιο «άτακτους» μιας πορείας, με κουστούμι;

Η χαμένη από καιρό τιμή της αριστεράς

Την προβοκατορολογία και κουκουλολογία ακολούθησαν όλα τα «μεγάλα» αριστερά κόμματα, ουσιαστικά παίρνοντας τη θέση του ΚΚΕ στην όλη ιστορία. Η εξήγηση είναι πολύ απλή. Όλοι αυτοί οι αριστεροί της καρέκλας, που συντηρούν τα κόμματά τους μέσα από τις κρατικές επιχορηγήσεις και τους μισθούς βουλευτών, δημοτικών συμβούλων και επαγγελματιών συνδικαλιστών, έχουν δει τα τελευταία χρόνια να μην έχουν καμία ουσιαστική επιρροή στον κόσμο. Αντιθέτως, βλέπουν πως ο πολιτικός χώρος των αναρχικών/ελευθεριακών έχει διαρκώς όλο και ισχυρότερη όσωση με κομμάτια της κοινωνίας και ειδικά στην παρούσα φάση, που όλα είναι ρευστά και η οργή περισσεύει, αυτό καθιστά τις καρέκλες που έχουν από περιπτώς έως καταφανώς επιβλαβείς για κάθε αντίσταση από τα κάτω. Έτσι λοιπόν, αν και «έφαγαν πόρτα» και αυτοί από τους ΠΑΜίτες στο να πλησιάσουν τη βουλή, προτιμούν να «γλύφουν» το ΚΚΕ μήπως και γλυτώσουν από τους αναρχικούς χρησιμοποιώντας την ίδια φρασεολογία. Ούτως ή άλλως, οι περισσότεροι από αυτούς «λιποτακτούντες» ή διεγραμμένοι Κνίτες είναι. Έτσι λοιπόν, ο ΣΥΡΙΖΑ θα μιλήσει για «συγκεκριμένες ομάδες κουκουλοφόρων που επιχειρήσαν να στραφούν εναντίον δυνάμεων του κινήματος», η μαοική του συνιστώσα (ΚΟΕ) θα μιλήσει για «δυνάμεις καταστολής και παρακρατικούς μηχανισμούς», η ΑΝΤΑΡΣΥΑ για «τυχοδιωκτικές ομάδες που βρίσκονταν για άλλη μια φορά σε διατεταγμένη υπηρεσία», η Δημοκρατική Αριστερά «για κουκουλοφόρους που επιχειρήσαν να πληξουν το λαϊκό κίνημα». Όλοι τους λοιπόν, ενώ γνωρίζουν πολλούς από εμάς ότι βρισκόμαστε διαρκώς στη βάση της αυτοοργάνωσης και της αυτόνομης δράσης εδώ και χρόνια σε αγώνες στις γειτονιές και στη δουλειά, συνεχίζουν να γλύφουν την ίδια «καραμέλα» περί «προβοκατόρων» και «κουκουφόρων». Κι όταν τους ρωτάς «εμένα εννοείς ότι βρίσκομαι σε διατεταγμένη υπηρεσία;», τότε σου απαντούν «όχι εσύ, άλλοι που δε γνωρίζεις», λες και χθες βγήκαμε εμείς στον δρόμο και δεν ξέρουμε τι μας γίνεται. Όμως όσο φτύσιμο και να φάνε από το ΚΚΕ, όλοι τους συνεχίζουν να πιστεύουν στην «ενότητα της αριστεράς», προκειμένου να μη χάσουν τον «πρωτοποριακό ρόλο» που θεωρούν πως σε αυτούς έχει θέσει η ιστορία. Όσο φτύσιμο κι αν φάνε, ο Τσίπρας κι ο Λαφαζάνης θα παρακαλάνε για εκλογική συνεργασία, θεωρώντας πως τώρα είναι η ευκαιρία να κερδίσουν μέχρι και πρωθυπουργικές καρέκλες με «αριστερή» κυβέρνηση. Άλλωστε, κανένας τους δεν είναι υπέρ της αυτοοργανωμένης δράσης και της αμεσοδημοκρατικής οργάνωσης και το μόνο που τους ενδιαφέρει -και φάνηκε και μέσα από τη συμμετοχή τους στις συνελεύσεις των πλατειών- είναι κάποια ψηφαλάκια παραπάνω στις εκλογές. Κούνια που τους κούναγε...